

[Oluf Johansen.]

Interesselove, der deler Landmændenes Syn, ikke kan gaa igennem Rigsdagen uden Spydigheder fra større Landmænds Side, baade i Rigsdagen og i Pressen. Jeg tænker her paa den konservative Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Grønnings Udtalelser i Folketinget. At han gider! Jeg forstaar det ikke. Og jeg tænker paa Hofjægermester Garth Grüners Udtalelser til „Berlingske Tidende“. At han dog ikke ved en saadan Lejlighed kunde føle Trang til at tie stille! Jeg forstaar det ikke. I en svær Tid kommer vanskelige Opgaver, og vi har en Pligt til at møde hinanden i Forstaaelse. Har det store Landbrug ikke altid været kornselgende, og giver Tidens Forhold ikke denne Del af Landbruget dets Chance, netop i dets naturlige Produktion og Afsætning, og er det ikke ved Lov her og paa andre Maader begunstiget? I Aarevis har der været en staaende Strid mellem Landmændene og det øvrige Samfund, hvor Slagordet „Ligestilling“ mere eller mindre beretiget har lydt. Nu kunde dette Udtryk godt og med fuld Ret flyttes inden for Landbrugets egne Rækker. Ligestilling mellem de forskellige Størrelsesgrupper af Landmænd under Tidens Vanskeligheder maa være Løsenet for Lovgivningsmagten. Vi har maalt de forskellige Landmænds Muligheder ved den skiftende Forrentningsprocent. Snart havde det store Landbrug en halv til en hel Procent mere end det mindre, snart var det omvendt; det er, hvad der er det tilvante. Men hvis vi nu gaar ind i en Tid, hvor Forskellen bliver tydeligere, ja, uhyre? Jeg frygter det, og Kornlovene har jo ydet deres Bidrag dertil, det kommer vi ikke uden om.

Jeg har villet sige dette i denne Forbindelse som Svar paa de før nævnte Herrer's Udtalelser, og jeg tilføjer: Slaa koldt Vand i Blodet, mine Herrer, det gaar godt nok i Forvejen, De behøver ikke at gaa videre. Lidt mere Maadehold i Kravene burde være Tidens Løsen. Det vilde styrke Samarbejdet.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne det foreliggende Lovforslag og haaber, at Landmænd og alle, der faar Berøring med den kommende Kornlov Aaret igennem, vil tage imod den med den rette Forstaaelse. Det er en Borgerpligt.

J. S. Foget: For nogle Dage siden debatterede vi Loven om Saasædsiaan. Jeg rejste dengang Spørgsmaalet om allerede paa nuværende Tidspunkt at frigive Kornhandelen Landmændene imellem. Jeg paastaar selvfølgelig ikke, at det var paa denne For-

anledning, det derefter skete, men jeg vil benytte Lejligheden til at udtale en Anerkendelse over for Ministeren af, at det skete.

Det nye Forslag til en Kornlov er en Forbedring i Forhold til den gamle Kornlov — derom kan ingen Tvivl være —, og det vilde være taabeligt ikke at anerkende det; men dette er dog ikke ensbetydende med, at Forslaget her løser Spørgsmaalet rigtigt — jeg skal undlade at bruge Udtrykket retfærdigt, for det fastslog Ministeren forleden er et relativt Begreb.

Det staar klart, at naar et saa vigtigt Spørgsmaal som Fastsættelse af det tilpligtede Afleveringskvantum skal løses generelt, vil det for de enkelte Egne og de enkelte Landbrug virke vidt forskelligt, og det eneste Værn, som den enkelte Landmand her har, er, at han kan skyde sig ind under Tilbageholdelsesretten. Jeg har personlig været nødsaget hertil i afvigte Høstaar og har derfor smertelige Erfaringer for, hvor lidt man, selv efter den gamle Lov, havde Lov til at bruge af egen Avl. Nu indeholder nærværende Forslag en yderligere Skærpelse heraf, idet Tildelingen af Korn til voksne Kreaturer er nedsat fra 4 til 3 Tønder. Dette rammer saa meget haardere, som vi sidste Aar havde en Smule Kraftfoder til supplere med, men til næste Aar vel næppe faar det. Mine Partifæller i Folketinget har stillet Ændringsforslag vedrørende dette Spørgsmaal, men det blev afvist, og jeg skal derfor indskrænke mig til en Protest mod denne Ændring i Loven.

Dernæst er der Spørgsmaalet om de stipulerede Priser. Der er jo ingen, som ønsker en fuldkommen fri Prisdannelse her, men det, der sikkert burde være Norm for Beregningen, er et rimeligt Forhold mellem Kornprisen og de færdige Produkters Pris. Det synes jeg næppe er sket, og naar det ikke er sket, er Aarsagen vel nok det Hensyn, man maa tage til, at den øvrige Befolkning forlanger billigt Brød, altsaa billigt Brødkorn. Jeg skal ikke komme med større Indvendinger herimod, men jeg ønsker at protestere imod, at man allerede nu har fastsat Kornpriserne. Vilde man saa samtidig gennemføre et almindeligt Prisstop, vilde der ikke være noget at sige hertil, men adskilligt tyder paa, at Regeringen søger at gennemføre et Prisstop for Landbruget, medens den viger tilbage herfor i andre Henseender, selv om det har vist sig — og det er bevist med tørre Tal —, at Landbrugets Prisudvikling ikke staar Maal med Prisudviklingen i øvrigt.

§ 4 burde derfor indeholde en Bestemmelse, som muliggjorde, at Kornpriserne